

HORRORLAND

Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven
Zeg maar niets meer...
Wie het laatst licht
Jij bent van mij
De horrornacht (graphic novel)
Het laatste leven van Lori Mills

HORRORLAND

HET LAATSTE LEVEN VAN LORI MILLS

MAX BOUCHERAT

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

Voor Valerie, oftewel mam –
geliefd, absurd en absurd geliefd

Wil je op de hoogte blijven van nieuws over de horrorboeken die er bij Kluitman verschijnen? Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W032501

Bisac JUV018000 / JUV049000

© MMXXV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Max Boucherat

Author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

© MMXXIV Illustraties: Thomas Humeau

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd. All rights reserved.

Oorspronkelijke titel: *The Last Life of Lori Mills*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagontwerp: Studio L.E.O.

Opmaak binnenwerk: Linda Broeder

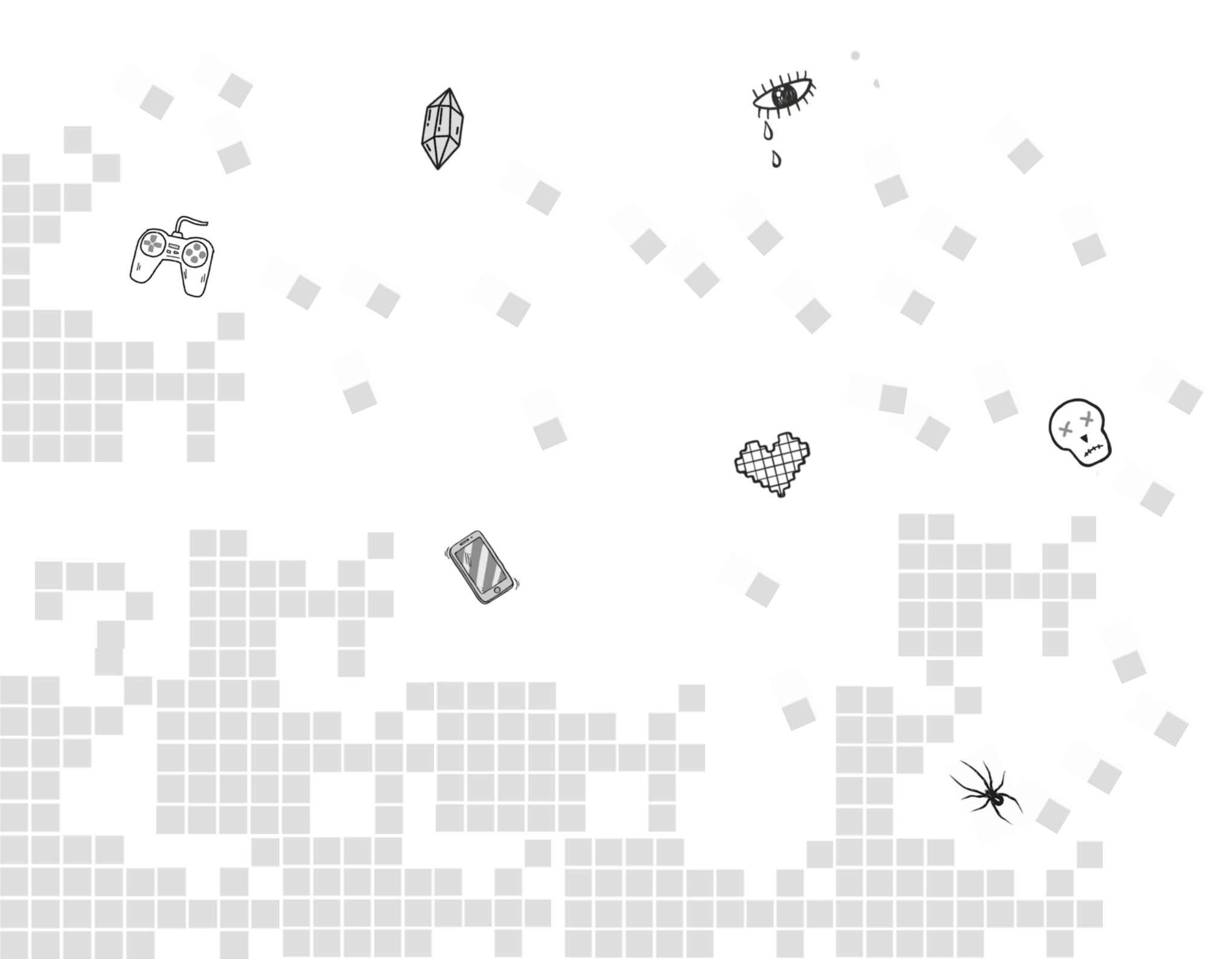
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

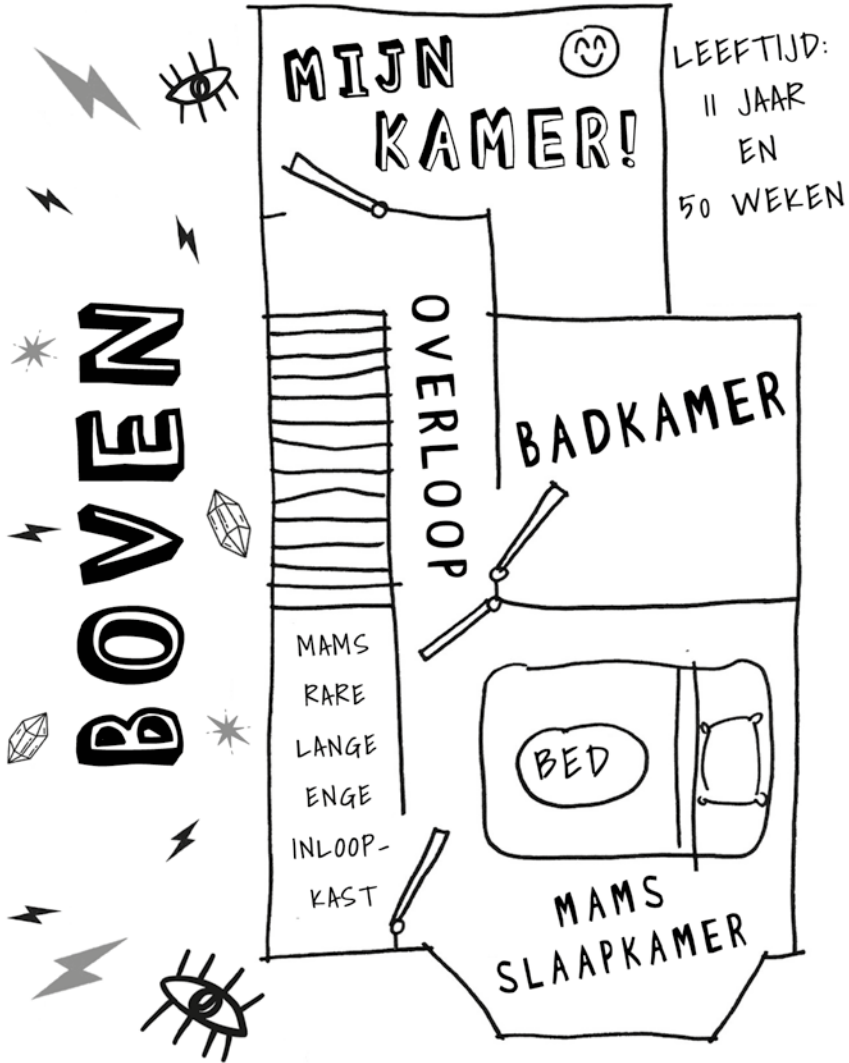
kluitman.nl

MIJN HUIS!

DOOR LORI MILLS

Het is mijn eerste avond alleen en het gaat niet goed.

HET DEEL WAARIN VOXMINER FOUT
GAAT EN IK JE ENORM MIS

40

Het begon rond een uur of vijf, toen ik in de keuken zat te eten en mam zich klaarmaakte om naar haar werk te gaan. Dat was het moment dat Jesse, de oppas, belde. Hij was ziek.

Mam liep rusteloos heen en weer voor het fornuis met haar telefoon tegen haar oor gedrukt.

‘Kan je dan in elk geval even bij haar gaan kijken?’ vroeg ze. ‘Om een uur of negen?’

Er viel een stilte. Ik deed alsof ik niet meeluisterde maar nog steeds mijn kipnuggets zat te eten. Toen zuchtte mam en ze begon nog sneller heen en weer te lopen. ‘Ja, ik snap het, Jesse. Nee, nee, je hoeft je niet te verontschuldigen. Het is al goed. Ik... ik vind wel iemand anders. Beterschap.’

Ik kruiste mijn vingers onder de tafel, en mijn benen, en ook mijn tenen. Ik legde mijn vork neer, schraapte mijn keel...

Mam keek niet eens naar me. ‘Niet nu, Lori,’ bromde ze.

Ik keek haar kwaad aan. ‘Ik zei niks!’

‘Maar je wilde wel iets zeggen.’ Mam scrolde door haar lijst met contacten. ‘Ik laat je niet alleen thuisblijven, en daarmee uit. Er komt een oppas.’

Maar ik wist dat we allebei precies hetzelfde dachten: waar moest ze die vinden op letterlijk het allerlaatst mogelijke moment? Alison van de overkant zat in Spanje of zoiets. En mam kon me ook niet bij pap afzetten, want pap was deze week met zijn vriendin op vakantie.

Ik zette mijn grootste pruillip-voor-noodgevallen op.

‘Mááám, ik red me wel! Ik ben bijna twaalf. Twaalf is bijna een tiener!’

“Bijna twaalf” is gewoon een handige manier om te zeggen dat je pas elf bent, Lori Mills.’

‘Maar Charlie mag van haar moeder zo vaak alleen thuisblijven!’

‘Nou, helaas voor jou ben jij Charlie niet, en ik ben niet Charlies moeder.’

Maar toen snoof mam en sloeg haar armen over elkaar, terwijl ze een bezorgde blik op de keukenklok wierp.

Ik ging op mijn knieën op de grond zitten.

‘Ik zal me gedragen,’ zei ik, en dat meende ik ook een miljoen procent. ‘Ik zal er geen zootje van maken, dat beloof ik. Ik zal mijn telefoon de hele avond bij me houden en...’

Mam stak een hand omhoog en kneep in haar neusbrug. Mijn hart maakte een sprongetje. Ik wist al wat ze ging zeggen een fractie van een seconde voordat ze het zei.

En toen zei ze het.

‘Oké. Oké, Lori. Maar... alleen voor deze ene keer. Deze ene keer.’

Ze stak één vinger op om duidelijk te maken dat ze het meende, en mijn mond viel open. Ik had haar overtuigd. Ik had haar gewoon serieus overtuigd.

Voor de allereerste keer in mijn leven zou ik het huis helemaal voor mezelf hebben!

Allerlei mogelijkheden schoten als raketten door mijn hoofd. Ik kon de tv superhard zetten! Ik kon me volproppen met junkfood, de Game Galaxy beneden neerzetten en de hele avond *Voxminer* spelen!

Het licht van die raketten schitterde blijkbaar in mijn ogen, want mijn moeder liet me weer aan tafel zitten om me de basisregels duidelijk te maken.

1. ‘Er staat je wat te wachten als je niet in bed ligt wanneer ik terugkom, jongedame. Ik ben om half twaalf thuis. Als ik later ben, app ik je.’
2. ‘Wat? Nee! Natuurlijk moet je vanavond gewoon in bad. Kom op, Lori!’
3. ‘Geen snacks uit de kast pakken. Daar kom ik wel achter, Lori. Ik kom erachter.’
4. ‘Geen. Rommel. Anders krijgt iemand hier volgende maand niet de nieuwste Big City Kitty-game voor haar verjaardag.’
5. ‘Ja, ik wéét dat het koud is, maar je mag de verwarming niet hoger zetten. Trek gewoon een trui aan.’
6. ‘Je mag één uur *Voxminer* spelen. Kijk me aan, Lori. Kijk me aan. Eén. Uur.’

7. ‘Hou je telefoon bij je. Hou hem áán.’
8. ‘O, godallemachtig... Nee, NATUURLIJK mag je niet naar de buurtwinkel. Als het huis in brand vliegt, ja, dán mag je de deur uit. Maar anders blijf je gewoon binnen.’
9. ‘De tv gaat om negen uur uit... om négen uur, Lori. En zet hem niet te hard.’
10. ‘Je mag absoluut GEEN dekenfort in de woonkamer bouwen. Als je als “bijna-tiener” behandeld wil worden, dan moet je je ook eens zo gaan gedragen.’

(Ik probeerde niet te zuchten bij die laatste regel. Als ik ouder ben, en Charlie en ik beroemde LumiTube-sterren zijn die in een gigantisch huis wonen met een enorm zwemparadijs en zevenentwintig katten, dan bouw ik zo vaak een dekenfort als ik maar wil, groter en met meer dekens dan ooit.)

Met een korte kus op mijn voorhoofd, een warme glimlach en een streng ‘Ik hou van je en ik vertróúw je’ vertrok mam een minuut later naar haar werk bij de Koopjesmarkt.

Het werd stil in huis. Het oranje licht van een straatlantaarn scheen door de ruit van de voordeur.

Er trok een tinteling door mijn huid.

Ik was alleen.

Voor de komende zes uur en een beetje was ik
helemaal

alleen.

‘Oh my god,’ fluisterde ik. ‘Oh my god!’

Ik deed een vreugdedansje bij de voordeur, zette de verwarming op de hoogste stand en rende naar boven om zo snel mogelijk mijn schooluniform uit te trekken en iets anders aan te doen. Ik trok het dekbed, de lakens en de kussens van mijn bed en sleepte ze mee naar de woonkamer.

Toen mijn dekenfort klaar was, deed ik het grote licht uit en keek een stukje van *De Monsterkitten Brigade* op de tv, samen met mijn knuffelleeuw Jonesy. Het volume stond op maximaal en we zaten met koekjes uit de snackkast en een glas melk op het tapijt. Ik had mijn favoriete Team Twinkel-boek en wat Detective Meermin-strips bij me. Ik had mijn tekenblok met kittenmeerminnen op de kaft. Ik had alles wat een meisje dat alleen thuis is ooit nodig zou kunnen hebben.

Buiten begon het te regenen. De gordijnen waren dicht, maar de regendruppels kletterden superhard tegen de ramen in de woonkamer, *TIK-TIK-TIK*: een stormachtige novemberavond, helemaal perfect om me in mijn felblauwe *Voxminer*-pyjama in mijn fort te nestelen.

Jonesy en ik keken een half uur naar VoxVos64, mijn favoriete gamestreamer, en daarna nog een aflevering van *De Monsterkitten Brigade*.

En toen stuurde ik Charlie een appje. Met haar speciale bijnaam natuurlijk, die alleen ik mag gebruiken.

**CHARLZ! Raad eens?? Raad eens wie
het huis voor zichzelf heeft!!!!** 😊😊

Charlz appte niet terug, maar dat was niet erg. Ik wist al dat ze die avond naar de verjaardag van haar tante moest. 'Argh!' had Charlz eerder op school gezegd. 'Al mijn neven komen ook, dus er zijn alleen maar jongens. Ik wou dat jij meekon, Lolz.'

(Lolz is haar speciale bijnaam voor mij, die alleen zij mag gebruiken en verder helemaal niemand op de hele planeet aarde.)

Dus ik legde mijn telefoon neer en sloot de Game Galaxy aan die ik vorig jaar met kerst van mam had gekregen. Hoewel mam altijd geld probeert te besparen, had ze niet een of andere stoffige tweedehands Game Galaxy 4 vol spinnenwebben en rondscharrelende beestjes gekocht, maar een gloednieuwe, nog helemaal ongeopende Game Galaxy 5.0 Digital Edition!

('Hou op, dat meen je niet!' zei Charlz toen ik dit op tweede kerstdag vertelde. Maar ik grijnsde en zei 'Jawel', en dat ik het zelf ook niet kon geloven.)

En toen kon ik eindelijk op mijn buik in mijn fort gaan liggen en *Voxminer* starten, oftewel het Beste Spel in de Geschiedenis van het Universum™©® (enz., enz.).

39

Voxminer is een van die spellen waarbij je geen missie hoeft uit te voeren. Er zijn geen levels en er is geen eindbaas die je moet verslaan. In plaats daarvan kan je gereedschap maken en grondstoffen en voorwerpen verzamelen, waarmee je kan bouwen wat je maar wil.

Je kan alles doen. ALLES maken. En als je geen dingen wil maken, kan je ook gewoon gaan verkennen, want de wereld loopt oneindig ver door, voor altijd en eeuwig, en er zijn bossen berglandschappen, oceanen en eilanden en zo'n beetje elk type weelderige wilde wildernis dat je maar kan bedenken. En het ziet er zo cool uit! Het lijkt een beetje op die anime-tekenfilms die Charlz altijd kijkt, met felle, effen kleuren en dunne zwarte lijnen om alles heen.

Maar wat ik het allerleukste vind aan *Voxminer* is niet de stijl, en zelfs niet alle coole dingen die Charlz en ik samen hebben gebouwd.

Het allerleukste vind ik het verzamelen van 'Voxfriends'.

Voxfriends zijn monsters die je kan vangen en die je helpen met bepaalde dingen in de game. Sommige, zoals Gigapup, zijn

groot genoeg om op te kunnen rijden, zodat je supersnel door je wereld kan reizen. Op sommige kan je zelfs vliegen, zoals op Pteroterror of Cirrusaurus, die zes vleugels heeft van wolken en sterrenstof. Andere Voxfriends helpen je om grondstoffen te verzamelen, en weer andere, zoals Grotter en Delverdas, helpen je om sneller edelstenen op te graven. Sommige, zoals Kwispelkruim, doen eigenlijk niet zo veel, maar ik vind ze nog steeds geweldig want ze zijn super-ultra-schattig.

Tot nu toe heb ik 151 van de huidige 457 Voxfriends gevangen. De leukste die ik heb verzameld zijn:

5. **Illumamot** (dat spreek je uit als *ie-LUU-maa-mot*). Dat is een enorme mot met vleugels die licht geven in het donker of wanneer je ondergronds gaat.
4. **Sponkel**. Het schattigste, sponzigste inktvisje ter wereld, met glow-in-the-darktentakels.
3. **Hexahond**. Dat is een hond die helemaal uit vijf- en zes-hoeken bestaat. Volgens Charlz zitten er zelfs een paar zevenhoeken tussen! Die heb ik zelf nooit gezien, ook al heb ik Hexahond eeuwen bestudeerd.
2. **Panterlassa**. Een sabeltandtijger gekruist met een meermin, die je helpt om de diepste oceanen te verkennen.

Omdat ik een van de beste zwemmers van groep acht ben, denkt iedereen altijd dat mijn absolute favoriet wel Sponkel of Panterlassa zal zijn. Maar dat is niet zo. Mijn favoriet is:

1. **Blizzuar** (*BLI-zuu-war*). Een enorme witte jaguar, die glinstert als ijs en je beschermt tegen wilde Voxfriends. Hij heeft twee staarten van sneeuw, en vlekken op zijn vacht die eruitzien als sneeuwvlokken. Hij is zooo schattig en afschrikwekkend! Als mam ooit inziet hoe gaaf, geweldig en fantastisch het zou zijn om een kat te hebben – hoe geweldig gaaf het zou zijn voor ons allebei, ook al zou ik hem elke dag eten geven – dan zou ik mijn kat honderd procent zeker Blizzuar noemen.

Ik wil niet opscheppen, maar twee maanden geleden is het me gelukt om zelf een Blizzuar te vangen, ook al is dat een van de zeldzaamste Voxfriends die er bestaan. Ik had hem achter in een ijsgrot ingesloten. WAT een strijd was dat! In *Voxminer* heb je tien hartjes met elk vier levens! Dankzij de Blizzuar had ik nog maar één hartje over. Maar toen versloeg ik hem. En heb ik hem dus echt serieus gevangen.

Ik heb hem Ben genoemd.

Charlz was zooo jaloers toen ik haar Ben de Blizzuar voor de allereerste keer liet zien. ‘Waar heb je die nou weer gevonden, Lolz?’ zei ze. ‘Ze zeggen dat hun loyaliteitsscore bizar hoog is! Ruilen voor al mijn Voxfriends?’

Maar ik heb helemaal niets geruild. Natuurlijk niet. Charlz en ik delen dan wel alles in de hele wijde wereld, maar Ben was van mij, alleen van mij en van niemand anders.

38

Het hoofdmenu van *Voxminer* verscheen op de tv. Ik huiverde even, omdat ik één klein Kwispelkruim-momentje lang het gevoel kreeg dat ik werd bekeken. Dat onzichtbare ogen me vanuit het donker bespieden of zo.

Ik knuffelde Jonesy; soms kon het echt griezelig zijn in huis. Maar toen schudde ik mijn hoofd en nestelde me extra-extra diep in mijn dekenfort, knusser dan ooit. Daarna selecteerde ik de wereld die Charlz en ik na schooltijd samen aan het bouwen waren.

KITTENTOPIA

De ventilator in de GG5 zoemde.

Toen kwam Kittentopia tot leven op de tv, en het was kleurrijk en geweldig en van ons: van Charlz en mij. Onze eigen privéserver, alleen van ons, die we precies vier maanden en zes dagen geleden waren begonnen, exact één dag na het einde van groep zeven.